

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редації: 29-41.
" Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

В год 230 попов, пришед с Восточен
телеграфичен повідомлення, що президент
Р. П. екористав з права ласи і помир-
ува обох засуджених на смерть. На озв-
ки ли буде им замінена смертна кара, що
не звети (процедур) передбаче 5-30
літ. При чь швейцар повідомляв на
швейцар.

ЗАСУДЖЕНІ ВМІ В БРИГІДНАХ.

Довідаємось, що всіх засуджених переселено нині полоудні до в'язничого закладу в Бригіднах.

ПРОМОВА Д-РА ГЛУШКЕВИЧА.

Дивна, немов матічна і як трагічний випадок фатальна є сила слова. Сам звук його, його ритм, закриває у людське ухо, сяєє по владі над людською думкою. І намагається й, як усе, що пакує, поглибити, випахати, амамувати. Якимусь середньовісним амамувати, бачу подібальсь співачкою: *ein: Fang — Hang, gefangen — gefangen*. А другий *marie*, зарекався, що як пера народної юридичної мудрості... І забулоси старе, римське, одинокі слухачі: „*Quod delictantes — tot delicta*“ і над людськими мовками, правничими і неправничими, запанувала середньовісна псевдо-формула: *Mitgefange — mitgehange*, якої відгомін навіслює по нині в тім салі.

Це тим дивніше, що власне в той час, коли на Заході почали були будувати нову навіслюську вожу великих теорій про різні форми участі в злочині (співачка, шайка, компанія і т. д.) і дійшли до теорій про кримінальну відповідальність правничих осіб, — тут, на цих старих славянських землях, у протилежність тим теоріям, наш Литовський Огарту, таір генія кількох славянських племен, написавши незвичайно цікавою мовою, яка мала навіть стати словничком есеєранта, постановив зараз у ст. 7: „О чий чолвек жтенок жалний нині не может быти каран и ошамван, только тот, кто яинен“. Засадя, до якої поспішно вертають один за другим народи і їх колеки: чеський, югославський і ін.

А тепер запитано: Чи потягнуто до відповідальності шофера, що під д-ра Клепетака і тов. на обивство п-і Верешмарті? Чи потягнуто до відповідальності стерничка човна, з якого відомий пор. Ішчинський скинув свою жінку в озеро?

Поспіх, який піхував цю справу від самого початку, є причиною, що тут як шестий справник засів на лаві обвинувачених Штокало. А поспіх — не в таких сповах найгірший дорадник.

Прок. заклинає усіх в обвинуваченим, таке і Штокало, участь у грабунку. Заявляючи, що Штокало не обвинувачено в помочи, в посередній участі в нападі, тільки в самім грабунку, як усіх інших. А тим часом Штокало не був зовсім на почті, в самім почті уряді; він був на вулиці, далеко від місця нападу. Тому не можна щодо цього підняти § 190 к. а. і д. (грабунки). Той чин, який прок. описав у своїм обвинуваченні, не може бути приписаний йому калентой.

Але прок. може сказати, що він бігав не обвинувачує Штокала з § 190 і дальших тільки з § 5 і 190, та поставити внесення на піддання його під суд звичайний. Аби і цю зброю вибрати з рук прокуратора, мусу перейти його аргументацію і показати, що вона мильна і Штокало не можна довести, що він знав про планований напад.

Знадто багато противорічностей знаходимо в промові й аргументації прокуратора (особ. виводить ті противорічності).

Говорено тут про те, що Штокало ідентифікований з Ординцем. Так, Штокало одіслав раз з Ординцем (на 2 тижні перед нападом), за що дотав тоді 680 зол., так, як вибав його таксаметер. З дальшого факту, що тойже Штокало сповідає авт і в. ч. м. прок. виводить заключення, що Штокало мусів знати про цілі і першої і другої ідентифікації. На якій підставі Штокало міг би до такого знання піти? Ажже шонайбільше, керуючись досвідом попередньої ідентифікації, міг думати, що й цим разом повинні тежже Ординця і тов. і дотавши свою заплату, верне так само, як і першим разом. Штокало.

Прок. хоче нас переконати, що той і долар — не був тільки заворот коштів Штокало за ужиття авт, з тим, що по удачливому нападі мало прийти до поліції грошей між усіх учасників. На те заявляю, що кошти того цілого підприємства були значно більші, бо треба було подати бачи революція і ін. А в такому разі Штокало мусів би довести свою найку на ці кошти, а не брати і долар! Коли на доручення Ординця Штокало мав поїхати з. ч. м. аї Сєйського або з ним самим, він (Штокало) кавав зрадзати себе заможному „дружбу, кави-

ці і заплатити шайкою. Чи не „дружбу, що він кавав про мету виїзду? А обставина, що Сєйський приїхавши з ним, підлягував його весь час, — тиж вона не годарить, що Штокало був зовсім чужий пливам обвинувачених, що він не був у все те втасмичений?

З черги обор. Гаушк. доказує, що Сєйський мусів перед їздом на вул. Сєйського вказати напрям їзди Штокало, щоб відзначити осятак себе перед заїздом, що він є одним з організаторів самоху на почті. Дальше промовець доказує, що Штокало замкнув мотор раз і другий і тільки на поручення Сєйського його знову отворив. Чиж аби він був членом шайки, не був би тримав авт а поготові, аби самому в кожній хвилині могли відіати в інтересі власного безпеченства?

Ніхто не твердив, що Штокало бачив убігаючих з революціями і все таки пустих їх до авт. Він сидів при кермі і навігав не міг бачити, що бідав до авт і чіхтонебудь з обвинувачених мав револювер в час їзди не тільки було неможливе. Колиб не той поспіх, з яким передано цілу ту справу, а що до того, в останній хвилині організації шайки на почті зроблено значний бандильський напад, — то я певний, що Штокало повинен був бути тут не як шестий обвинувачений, але повинен був бути в слухачий як свідок.

Прому са той поспіх, з яким приступлено до справи і через що зроблено таку страшу кривду обв. Штокало, винагородити його опрацюванням пивком по думці § 250 п. к.

Доповнення.

Обор. Сєйського д-р Волошин просить нас зазначити, що закінчення його промови звучало так:

Не держіться мертвої букви права, але черпайте з керинці справедливості. Будьте суворі батьки-судді, але не безогляді! „*Z sprawiedliwości czerpajcie krynicę rdzy i nad sądem jest sędzia!*“

Радянська Україна.

Як робітники в Донбасі роблять соціалізм.

Каждою більшовицькою газетою на Україні звичайно дуже люблять з нагоди відділів партії, виробляючи патиричних і всяких інших пливів соціалістичної розбудови народного господарства України, наслідки Президія ВРНГ (Всеукраїнської Ради Народного Господарства) і т. д. широко розписувати про ті величезні поступки, які вже досягнуто з більшовицького напування соціалістичного господарства, наводячи при цьому безліч усеїх цифр і процентів, і пильно вираховувати, які блискучі перепевств розкриваються перед соціалістичним будівництвом на лаві. Одначе часом приходять у цих газетах зовсім інша смуга інструів — певного рола просвітальни й отзеревіння. Доперва тоді повалюються результати великих ревізій, а яких ми ділаємось, куди й як витрачується величезні суми народного майна, ділаємося, що всі блискучі пливні існують лише на папері, і що дійсність аміється далі такою самою, як давніше — убогою, сірою, придушеною ограмним бюрократизмом більшовицької системи.

Правда, писавши урядових більшовицьких газет в таких випадках зазедні дається завдання „підтримувати духа“ і доводити, що соціалістичне будівництво таки далі розвивається. Одначе сумно виглядають ці проби. Останніми часами, після ряду ескаваційних публікацій про те, як роками заїждять на подарях українських заводів закордонні машини вартості „десятки мільйонів“ карбованців, як розирадаються гроші, призначені на будівництво робітничих домі, знаходимо ми цікаві матеріали про те, як живуть і працюють для здійснення соціалізму самі робітники.

З цих матеріалів довідаємось ми, що завдання цілому рядові обставин продуктивності праці робітників і їх охоти до роботи незначально мала. Тут подано деякий конкретний матеріал про те, як виглядає „праця для ескавації“ в найбільшому центрі української промисловості — в Донбасі. Виходить з цих матеріалів, що кожній суботі, коли робітники одержують гроші, починається ціл-

тво в таких розмірах, що тільки „а середі починається нормальна робота. Та й то, хіба й можна вважати за нормальну роботу, коли щодня не виходить на роботу третя частина робітників“ (див. „Комуніст“, ч. 153).

Віремо з цього, що давній приклад: на копальні „Крушель“, яка павярше металізована в Донбасі, протягом одного лише тижня не пийшла на роботу одного дня 78 проц. робітників, другого дня 56 проц., третього дня — 61 проц. Такий самий стал істину в цілому ряді інших рудних. На одній з найбільших з них, Вокно-Хрустальській рудні а місяці травні прогину (перерви в праці) становили 54 проц. всього робочого часу. В день одержання грошей на Червоно-Донській рудні не виходить на роботу 50 проц. робітників, у Хрустальській до 70 проц. Не краще стоїть справа також по інших руднях. Наприклад, на рудні „Париска Комуна“ дуже часто через прогули робітників видобувають на день на 40 вагонів менше вугли. Нема жадної копальні, де неазебь систематична праця.

Та що особливо цікаво, так те, що ніхто по турбується таким станом рідів. Не турбуються ним також і професійні спілки робітників. Кореспондент „Комуніста“ дуже картинно описує „любу“ соціалістичного робітництва у Донбасі:

„Пиянство на копальнях дуже велике. Пють ведрами, бочками, цистермами. Кооперативи не тільки нічого не роблять для боротьби з пиянством, а ще й самі всіма заходами пропагують „холодий“ крім горілку. Зростає хуліганство, що далі таїтше трапляються бешкоти, навіть убивства. У дні одержання грошей во касарнях а ранку до вечора пиять, грають у карти, бешкетують, б'ються. Найлюбшеїший „спорт“ — кулачна білка, коли одні касарні їдз на другі, дзеленять вибиті шибки, длається крив, а культурнішники сидять десь по закутках, бочкись висувати носа на вулицю (що поб'ють)“.

Вопе й не дивно, що Донбас кожного тижня переживає від суботи аж до середі епідемію горілки. Воєним насамперед умови життя робітників по фабричних касарнях: доплат 90 проц. робітництва живе в таких касарнях, де нема матраців, подушок, рукомийників, еумарей, де можна було просушити брудний шатирський сноподат“.

На останній конференції всеукраїнської комуністичної партії між іншим ухвалено було: „прогулам, недбалості, неумисленому ставленню до своїх обов'язків, професійних, спираючись на пролетарську громадянську думку, повністю оголошити найрішучішу боротьбу“. Одначе в статті „Як боротися“, уміщеної в тому самому „Комуністі“, автор головну вину за недбале ставлення робітників до своєї праці, складає звинув на професійні спілки й констатує, що „далі задивлятися з таким ливішми в нашому житті абсолютного неможливо“. На думку автора, робітничий клас, практично будує соціалістичний тад, мусить максимально напружувати свої сили. „Вузоб безперечно багато легше, — моворим тоном зауважує він, — колиб ми мали досить потрібних до цього коштів, але все лихो в тому, що коштів у нас мало, а сподіватися одержати їх звідкись не доводиться“. Тому одиноким виходом з труднощів може бути лише „дуже еверітня, дуже напружена робота в справі раціоналізації“. Одначе цікаво, як можна думати про якунебудь раціоналізацію, коли більшовицька система доведла робітництво до „близької горілки“.

Процес 10-ти в Тернополі.

Хід процесу за шпйонажу і його вислі.

В диях 19, 20 і 21. липня 1928 відбувся перед ор. аючим трибуналом в Тернополі процес проти Івана Ямрозіка і тов., обвинувачених за злочин шпйонажу з § 67 к. а. і деякі інші злочини. На лаві обвинувачених засіли: 1) Іван Ямрозік, літ 25, студ. політ. в Давігрі, 2) Михайло Вашик, літ 29, б. студ. академії мистецтв в Кракові, 3) Осип Христенко, літ 21, шлюсар, 4) Ян Єндриш, літ 27, винищона політичної поліції, 5) Едуард Фрицшик Равля, літ 23, шлюсар, 6) Ольга Стешина, літ 19, б. есми-

наркотя, 7) Богдан Міхенко, літ 22, зіб. буваючий наву 4-літньої тяжкої вазинці за співучасть в убивстві промисловця Короліка, 8) Степан Куницький, літ 21, студ. мелни в Познані — братанець о. прад. Л. Куницького, 9) Степан Скопичев, літ 18, люка, 8) Степан Куницький, літ 25, студ. мед. в Грацу. Прокуратура обвинувачує всіх за злочин шпйонажу з § 67, уст. 1. к. з, окремо Яна Єндриша і Осипа Христенка за помагання злочини з § 87, Богд. Міхенка за злочини з § 9 і § 217 а. к. і Степана Куницького за злочини з § 67 уст. 2 а. к. Всі обвинувачені сидять у слідчій в'язниці вже десятий місяць.

Трибуналові проводить „диспрепант“ Чарнецький, як воганти засідають суди Губай і Гостковський, об'являючись прокуратором Врубель, боронить: д-р Степан Баран (Куницького і Стешина) до Ст. Шухевича і Львова (Тихоми), д-р І. Шевицький і Львова (Міхенка), і з уряду: д-р Фішер (Ямрозіка), д-р Рослер (Христенка), д-р Горюк (Єндриша) і д-р Едмер (Равля) і Скопичева.

Після акту обвинувачення була з ернополі від 1925 р. шпигунська шайка, ку зорганізував і довший час (до серпня 1926) кермував нею Леонід Міхенко, що в ж. л. 1926 утік на Радянську Україну і тепер має працювати в ДПУ в Києві. Як кур'єр писав він оба. Вашика, що крім цього са мчинню займався шпигунством і оба. Христенка. Оба. Вашик був кілька разів в Києві, де в ДПУ вул. Крещатик 25, літнувся з працівниками розвідочного відділу ДПУ Камінським (Яворським в Галичині), Туросневом, Гохбергом й іншими і одержував від них безпосередні інструкції. Безпосередній зв'язок одержували оба. Ямрозік (що теж їздив до Києва до Яворського) — псевд. Камінський і оба. Вашик з Новосом (Зайцем в Галичині), кермаючи розвідки ДПУ в Володимирі, якому передавали різні писма через Христенка і ні якого одержували інструкції та гроші в доларах. Оба. Ямрозік, Вашик і Христенко за свою роботу одержували невелику винагороду в доларах від Новоса, а також Камінського і до яких вповні признались, а свій вплив виснажили нуждою. Ніяких ідейних готівів вони не подавали і їх 3-ох трактовано як звичайних кримінальних проступників.

В десятці були два поляки: агент поліції Єндриш і жовірі 54 п. к. Равля. Єндриш зразу звербував Христенка як прокуратора за візмовство поліції і раз навіть його аниагороджував квотою 25 зол., і описля подавав йому вже з власної охоти відомості про мобілізацію резервів і полмських військових розвідників на Рад. Україні. Крім цього Христенко збирав „іксськові“ відомості від свого знаомого Равля, що тоді відбував службу при 54 п. к. в Тернополі, і передавав їх оба. Ямрозіку або оба. Вашикові, а ці передавали на писми через Христенка за Збруч.

Богдана Міхенка, що на розправі вивисав з ерештантському одязі, обвинувачують за намову в'язничого дозорця Нипоту до помочи в утечі з в'язниці в Тернополі: за перехід за Збруч разом з Ямрозіком а п. лях шпигунських в літі 1925 р., коли то дорого їм показав оба. Тихоми а Тернополі коло Підлозочись, у котрого оба. почували. Оба. Ольга Стешина з Берединиць великої у в'язничого поплаз зовсім припадково і невинно та безпобібно пересідала понад 9 місяців. Вона в літі 1926 лігала кілька хвилин військовим ділом і на памятку одержала три фотографії анимки Тернополі і Берединиць. Вел, які дав їй знаомий лютун, а вона описля показала оба. Ямрозікові, що задержав їх у себе через один день. Степана Куницького обвинувачено за те, що в часі більшовицького наступу в р. 1920 організував у Скалаті чекю і був її начальником (тоді літ 17 літ), що підтягнуто під § 67 уст. 2 а. к. Дальше обвинувачено його що в ж. л. 22, що 9. липня 1926 разом з оба. Вашиком, що приїхав до Орхиди над Збручем малозвирити церкву, перейшов Збруч, був на кордоні за Збручем в Годоквастах, Володимирі і Фридрихуші зі згаданим више Новосом добовивався перед ним переправити людей переслідуючих поліцією в Польщі і на кошти переправив одержав тоді від Новоса (Зайця) 10 доларів та другу ноту вернув до Орхиди; де його арештував польська гранична сторожа, між тим, коли оба. Вашик виїхав на кілька днів до Камінського до Києва. Куницький при дозволі орхидовських пачкарів Павла Хмільова-

Дописи.

ЗБАРАЖ. (Велике національне свято в Писарівці). На Петра і Павла 12. липня м. р. відбулися в Писарівці коло Нового Села в Збаражчині велика українська національна маніфестація з нагоди посвячення угодного каменя під будівлю місцевого Українського Народного Дому. У святі взяло участь около п'ятнадцяти тисяч народу зі Збаражчини і сусіднього повіту кременецького, в тім було понад тисяча італів в мальовничих козацьких однострах, а навіть одна жіноча чета та кохач, убрала у народню ному. Відрадною появою була обставина, що у святі взяло участь багато єврейських і різних сіл Кременеччини, а польські козацькі відділи питаво остеретанійно бурюю оплески.

Свято розпочалося соборною Службою Божою в місцевій церкві, котру відправив о. Лев Юрчишинський а Добромирів в єврейській священик; співав гарно місцевий читальний хор мішаний під керівництвом управителя школи п. Івана Юрчишина. Після богослужіння пішла процесія на місто, де відбувся мурований Народний Дім і тут довершена акція посвячення каменя. Довші патріотичні промови вголосили послані тернопільської округи о. прот. Кушницький, д-р Ст. Баран і Антін Кулик, потім зачитали дві декларації, між ними п'ятилітньої дочки п. Юрчишина і привітали. Вітали свято п. Вітницький з Львова іменем Т-ва „Прогресивізм“ п. Семикова від Крука „Рідної Школи“ в Новому Селі та д-р Куликівський д-р Гамаль від українських установ у Збаражі. На кінець відбулася дефіляда кінчотників, котрі своєю появою зробили велике враження на учасників свята.

Після закінчення офіційної частини було прийнято у місцевій школі для гостей і членів комітету будови дому, який названо Хатю Тараса Шевченка. При товаришів гутірці вголосили тут кілька промов, між іншими промовляв і єпископ Будка, що вітали своє сусіднє родиче село Добромирку і радо прибули на наше національне свято та звеличали його присутність і своєю промовою.

ВИННИКИ. (Нова рада громадська і українські ради. — Вибори до союму й сенату. — Святочні обходи. — Запалення хору і оркестру. — Утракатишча школи). Містечко Винники по розв'язанні в р. 1912 громадської ради, в котрій українці, як і в двох попередніх, мали більшість, останню під управлінням комісарів аж до дня 24. січня 1928 р. Вибори до громадської ради відбулися вправді не в липні 1927 р., одначе в наслідок протесту уюніститування повозбраної ради відбулося поново дня 24. січня 1928 р. На основі компромісу вибрало 19 українців, 21 поляків і 8 жидів. Причиною, чому українці на цей раз встали в меншості, була ця обставина, що до другого кола, в котрім до тепер мали перевагу українці, увійшли з титулом висного вибору податку купці, шинярі, торговці безработні, ремісники і т. п., що причисляються переважно до народності польської і жидівської, а українці пришло третє і в часті переваги було. При уюніституванні вибрало бурмістром поляка, заступником бурмістра українця (д-р мед. Я. Нагалька) а крим того асесором також українця (Павла Кияка). На слідуючій в черги засіданні постановили українці домагаючись, щоб протокол з засідань ради списувався в двох мовах (українській і польській) та щоб всі оповістки були також в двох мовах. На друге домагаючись згодилися поляки, але ввнесли що до протоколу, перенало наслідком того, що ероти прийняли голосували поляки й жиди. Наші ради одначе не прихилили цього рішення до відома і послідовно на всі далішні засідання поновляли по-ліше ввнесення, послугуючись притім обструкційною тактикою, так що кінці добирав свого, бо громадська рада на своїх засіданнях в другій половині місяця червня більшістю голосів ухвалила, що протокол з засідань має вестися також українською мовою. Тут в призначенні треба відзначити, що всі ради українці поставили союдарно і в своїх промовах послугуються виключно рідною мовою, що є великим поступом, бо давніше цього не було. Це останнє, розуміється, не відноситься до радних і інтелігенції, бо вони і даліше промовляли виключно українською мовою. Ради українці творять окремішній явище, що від проводом заслуженого діяча о. радника Григорія Рижика відбудас свої збори. — По виборах до ради громадської прийшла знов нагода Винники на українську владу вжити з національною свідомістю при голосуванні до союму і сенату. І треба признати, що сей спит

нипав вдоволяючи, бо на 1.349 голосуючих у Винниках до союму, листа ч. 18, одержала 509 голосів (листа 1 — 457), а на 202, що голосували у Винниках до сенату, листа 18, дала 374 голоси (листа 1 — 302), знов же в козубній Вайнберген (то разом з Винниками творить одну катастрофічну громаду) на 398 голосуючих до союму, на листу ч. 18, впадо 196 голосів (на листу 1 — 68), а на 176, що голосували до сенату, листа ч. 18, одержала 96 голосів (листа 1 — 53). Радикали (листа 2) здобули у Винниках при виборах до союму 2 год. до сенату ні одного, а у Вайнберген при виборах до союму 3 год. до сенату 2 голоси. Москвитини не одержали у Винниках і у Вайнберген до союму і до сенату — ані одного голосу.

В останніх місяцях відбулися у Винниках заходом місцевої читальні „Прогресивізм“ два святотні обходи а то дня 23. березня в честь Шевченка, а дня 1. липня в честь Франка. В обидвох обходах виступили на перший план промови, а саме на першій голови „Прогресивізм“ сенатора М. Гаушницького на тему трьох заповітів, які лише нам Шевченко: „Учітеся, борітеся і обійміть найменшого брата“, котра то промова викликала у присутніх незвичайне враження, на другій же — промова директора А. Крушельницького, котрий говорив про значіння Франка великим популярно і з великою обставитістю. Зрештою програми обох обходів були стереотипні: декламували, хори та виступи оркестри націоналістів. На обидвох обходах було повно учасників. Зазначуючи додатні успіхи, годі промовчати відомі сторони нашого життя винницького, а саме розпад української духовної оркестри та хору „Винницький хор“ особливо мішаний, який від який двайцять п'ять літ добру марку і в тих згаданих давних часах пописувався навіть у Львові. Та нараз розлетівся, як камінь, наслідком непорозуміння між старими співаками і молодими. І дійшло до такої чудасії, що на вечері, присвяченій пам'яті Франка та на Святі Читальні у Львові дня 8. липня м. р. пописувався не Винницький хор, а якесь мішаний хор Підберезецького і дрібною частинною співаків а Винники. Також і в місцевій церкві нема вже від двох місяців хорального співу а тільки так звана „самодіялка“. В по справу музичної владисі як найскорше виділі Читальні „Прогресивізм“, позгодити непорозуміння і організувати хор мішаний і мужський, котрий потребує загал відчувати. Крім того і оркестру належало би повернути до первісного стану.

На кінець справа школи. Як відомо, винницькі українці втратили наслідком „Lex Grabski“ паралельні власні мужської школи з українською викладачою мовою, котру на кілька літ перед війною здобули до довгих заходів та які то паралельні тішилися близьким числом школярів, ніж польська мужська школа, — і дістали утракатишчу школу, розуміється, на папері так що кружок місцевої „Рідної Школи“ мусів робити заходи, щоб хоч утракатишчі здійснено, в якій то справі прибула перед кількома місяцями на дозодження інспектор. Але яка є добра воля в тім напрямі у теперішнього керівника тої утракатишчої школи свідчить хоч би ця обставина, що в кінець цього шкільного року (при кінці червня) відказано школярам-українцям знов виключно польські свідчення, хоч батьки й опікуни тих школярів домагалися заздалегідь українські свідчення згідно утракатишчності. На доведенні запитання відповіді давав керівник, що він вправді писав і старався за утракатишчі свідчення, але інші шкільні влади відповіли, що цього року у Львові (28) було так велике запотребовання утракатишчих свідчень, що вже для школи у Винниках не стало. Цікаво було би знати, чи і в інших місцевостях посягувалися керівники шкільні такою вибіркою? На всякий випадок податися не до відома послані нашого округу, щоб ту справу розслідати і зробити з неї відповідний ужиток. Далі подасмо до відома нашим пос-

дам, що на довгих табличках утракатишчих шкіль у Винниках нема зовсім написів в українській мові.

Громадянин.

ОПОВІСТКИ.

Позір студенти Станіславщини! Загадали Збори С. У. С. С. а. 16. VIII. 1928 р. о год 10-й на „Бесіді“, — Виді. 140 2—9

На відбудову Народного Дому в Турні над Стр. зложив в год. подяки: 1) Іван Задішук 1000, 2) о. Іван Тимчук 100, 3) о. Григорій Мороз 100, 4) Євген Баранська 100, 5) о. Іван Синярко 100, 6) о. Василь Яремків 88-85, 7) о. Іван Феденіч 75, 8) о. Михайло Головей 61-95, 9) Іван Пушко 80, 10) о. Григорій Канда 60, 11) Іван Бобовський 60, 12) Микола Ковальський 60, 13) Геня Кузмика 55, 14) д-р Мiron Кондрат 50, 15) о. Степан Козбур 50, 16) о. Іван Криса 50, 17) Володимир Хаджай 50, 18) інж. Теофіл Горинський 50, 19) о. Іларій Шах 50, 20) Марія Володася 50, 21) о. Осип Лозницький 41-25, 22) Мiron Утриса 40, 23) Василь Жук 35, 24) Яремків Оля 30, 25) о. Лев опіс 50, 26) Карлович Емліні 25, 27) о. Зинівий Столярський 20, 28) о. Андрій Трешевський 30, 29) Оля Бабичева 50, 30) Доля Тимків 50, 31) Оля Петрич 20, 32) Зіна Маркова 20, 33) о. Михайло Вілчанський 70, 34) Теодор Сидорів 15, 35) Клим Комарницький 10, 36) Микола Корчницький 10, 37) Степан Васильович 10, 38) о. Петро Гуля 10, 39) Марія Ружичка 10, 40) Петро Дорожний 5, 41) Степан Комарницький 5. — Виді Філі „Прогресивізм“ в Турні над Стр. о год дорогою складає горучу подяку П. Т. жертводавцям та зявляється з проханням до Шановного громадянства Турчанщини о складання жертв на вище згадану м'яку а в першу чергу до тих, котрі підписали декларацію і до цієї пори не зложили, бо рестація доми вже в русі, а грошей і касі майже нема. — Виді. 141 1—1

Всім, котрі поспішили з заявами співзв'язу а приходу смерті нашої Найдорожчої Мамі чи на мої руки, чи на руки інших членів родини, складаю в імені всіх нашу сердечну подяку. — Львів, 25. липня 1928 р. — М. Гаушницький.

Оповідка. Дня 3. серпня (на випадок слоти дня 12. серпня) м. р. святкує Т-во ім. Маріяна Шашкевича в Зоології Народне традиційне свято у честь Маріяна Шашкевича на Піддубській Горі (названа станція Ожиди). Програма свята: 1) О год. 8-й поїзд Соколя і Бандері на Піддубську Горю, привітання Єпископа і інших гостей. 2) О год. 9-й Полеза Служба Божа і Панахида біля пам'ятника. 3) Святочна Академія: 3) Промови духовних і світських представників. 4) Продукції хорові і оркестральні. 5) Масові вправи Соколя і Лугоників. 6) Весняний фестиваль з забавками, танцями і співом. На свято МАРКІЯНА шпівити всі віддайте пошану нашою Генієвці! — Комітет.

Відкриття пам'ятника Тараса Шевченка в Косові відбується дня 3. серпня 1928 р. (а на випадок непогоди 12). Програма свята: Збірка в год. 9. кою перки на Монастирі, де відбується Богослужіння. Після Богослужіння поїзд умишних Косова під пам'ятник на Старім Косові, де відкрити пам'ятник, при промові і приїзтах делегатів установ, та складання вінок на вжитку. Пополуни фестивал на площі Народного Дому, а вечером святочний вечір. — На свято просити всіх громадян Косівщини, гостей, Соколя, Січ і Пласт — Комітет.

ДРІБНІ ОГолошення

ПОШУКУЮ ставлі для семинаристам. Зголошення до Адміністрації під „Стапії“. 143 1—3

Жадейте жості бланшана а черном овсяном.

НИЩИТЬ:

Мухи, комарі, молі, комахи, блохи, блощиці, прусаки і всякі інші оваци з їх зародками.

Для осигнення найвищих наслідків, користуватись ручними розпорозувачами.

РУТИНОВАНИЙ коншипент адвокатський, з судовою і адвокатиною практикою, що може вести самостійно канцелярію, пошукує місця. — Адрес. Василь Скрипчу, копії адв. Позожіа Великий, п. Галичини. 141 2—2

ПОШУКУЄТЬСЯ підприємця до покінчення мурованої церкви в Бриничах перовини. Пляни в парозидній уряді (Почта і залізні, станія Вибранівка. Кошта подорожі не зявляється. 135 3—3

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше на- правлений у найбільшій годинникарській роботі Івана Зельтенрайха, Львів, пл. Марійська 3. — З провінції просимо репараті прислати почтою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 146 103-2

ПРОДАМ ЛБО ЗАМІНЯЮ РЕАЛЬ- НІСТЬ В СУДОВІ ВИШНІ за реальність в Яворові. — Зголошення почтовий уряд Судова Вишня. 136 3—3

ГОДИННИКИ „Zenith“, „Longines“ та- кож біжутерію власного виробу поручає: Домбровський-Роза- жельський, Львів, (Готель Жорж). — Дотидні умови. 2481 5—7

ПЕРЕСТОРОГА. Загублений і мною в дорозі Дижид- Львів, пересел в білосі до 700 зод. підписаний Іван Бупманка, Юлія Гладковська, Францішка Гладковська, уневажаю, та нерестеріаю інтересованих перед есенціальними лік- ристаннями — Микола Левичий. 146 1-1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціаліст недуг перітис, серця і жовуду

д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

2353 Пересвітлення Рактеніом. 17—24

Д. БРІЛЬ Спеціаліст ве- рично-скрипих

недуг орд. 12—13 3—6

69 Площа Академічна ч. 4. 3—3

8 зол. | ПЕРСТЕНЕЦЬ | 8 зол.

а 14-карат. золота з рубіном тільки у

Б. ГРИНБЕРГА Сикетуська 4.

Оголошення.

Добра нагода забавитися в часі ферій на Студентських вечер- ницях

в СУДОВІ ВИШНІ, дня 5. серпня ц. р.

Запрошення аніслає п. Шот Василь сту- пран в Судові Вишні.

142 За Комітет: 1—1

Шот Василь Антін Кіосовський

Подяка.

Почуваємося до милого обов'язку отцю дорогою зложити прикладно ширю подяку лікареві Вп. П. Д-р Львові Фінклеві в Тернополі вулиці Тиха ч. 1. за уміле, дбайливе і цілковите вилічення нашої дво- літньої донечки з тяжкої ниркової недуги. 136 1—2

Стефанія і о. Григорій Ханчуки

Присилайте передплату!